

Преводът на страницата е генериран чрез машинен превод [\[Връзка\]](#). Машинните преводи могат да съдържат грешки, които да водят до нарушаване на яснотата и точността. Омбудсманът не поема отговорност за евентуални несъответствия. За най-надеждна и правно издържана информация направете справка с: изходната версия в английски препратката по-горе. За повече информация вижте нашата [езикова политика](#) и [политика за превода](#) [\[Връзка\]](#).

Решение по случай 3784/2006/FOR - Неплащане

Решение

Случай 3784/2006/FOR - Открит на 10/01/2007 - Решение от 05/12/2008

Резюме на решение по жалба 3784/2006/FOR (поверително) срещу Европейската комисия

През 1994 и 1996 г. Институтът по химическо инженерство към Университет Х („Институтът“) подписва с Комисията договори за научноизследователска и развойна дейност. На 10 ноември 2003 г. Комисията изпраща на Института официално писмо с искане да ѝ предостави „липсващите отчети за разходи“ по един от договорите. Комисията заявява, че ако Институтът не подаде исканите отчети за разходи в рамките на един месец, тя няма да извърши следващи плащания и ще прекъсне договора. Институтът не отговаря и Комисията прекъсва договора.

След като в продължение на две години безуспешно се опитва да промени решението на Комисията, през декември 2006 г. жалбоподателят се обръща към омбудсмана. През 2007 г. омбудсманът прави проверка и установява, че при съответните обстоятелства, и по-конкретно като се има предвид размерът на понесената загуба поради отказа на Комисията да извърши други плащания (96 832,32 EUR) в сравнение с общата сума на разходите на Института (127 404 EUR), загубата, причинената от Комисията, е очевидно неоснователна. Поради това през април 2008 г. омбудсманът отправя предложение за доброволно уреждане на спора, в което апелира към Комисията да преразгледа позицията си.

В отговора си Комисията заявява, че е преразгледала позицията си и че е склонна да плати допълнителна сума от 53 705,32 EUR, за да уреди въпроса. Институтът приема предложението на Комисията. Жалбоподателите благодарят на омбудсмана за

съдействието, оказано на Института, и за направеното предложение за доброволно уреждане на спора.

ОБСТОЯТЕЛСТВА, ПРЕДХОЖДАЩИ ЖАЛБАТА

1. Институтът по химическо инженерство на Университета Х („Институтът“) сключи два договора за научноизследователска и развойна дейност с Европейската комисия през 1994 г. и 1996 г.
2. Първият договор за научни изследвания е подписан на 2 ноември 1996 г. Срокът на договора започва на 1 декември 1996 г. и приключва на 31 май 2000 г. Общият принос от средствата на Общността, отпуснати съгласно договора, възлиза на 150 000 EUR. В рамките на два месеца на Института бе извършено авансово плащане в размер на 60 000 EUR.
3. Първата фаза на проекта обхваща периода от 1 декември 1996 г. до 30 ноември 1997 г. Научните и финансови доклади за този период са представени от Института на 18 юли 1999 г. Тези доклади бяха одобрени от Комисията на 13 юли 2004 г. Общият размер на приетите разходи за този период възлиза на 4 704,58 EUR (които са приспаднати от авансовото плащане в размер на 60 000 EUR).
4. Втората фаза на проекта обхваща периода от 1 декември 1997 г. до 30 ноември 1998 г. Научните и финансовите доклади за този период са представени от Института на 18 юли 1999 г. и са одобрени от Комисията на 13 юли 2004 г. Общият размер на приетите разходи за този период възлиза на 25 868,10 EUR (които също са приспаднати от авансовото плащане).
5. Третата фаза обхваща периода от 1 декември 1998 г. до 30 ноември 1999 г., а последната фаза обхваща периода от 1 декември 1999 г. до 31 май 2000 г. Жалбоподателите заявиха, че научните и финансовите доклади за тези периоди са представени от Института на 30 октомври 2001 г. Заявените разходи възлизат на 57 363 EUR (за третия период) и 37 512 EUR (за последния период). Разходите за третия и четвъртия период обаче не са възстановени от Комисията.
6. На 10 ноември 2003 г. Комисията изпрати на Института официално писмо с искане за „липсващи декларации за разходи“. В писмото си Комисията информира Института, че ако не бъдат представени поисканите декларации за разходи в рамките на определеното забавяне (което е един месец от получаването на писмото), Комисията ще реши да не възстановява повече разходи и да прекрати договора. Комисията посочва, че Институтът е получил писмото на 17 ноември 2003 г. Според един от жалбоподателите (координаторът на проекта) това писмо е било „погрешно“ (той заяви, че не е виждал писмото и не е знаел за местонахождението му).

7. През юли 2004 г. Комисията поиска от Института да върне 29 428,32 EUR от първоначалното авансово плащане в размер на 60 000 EUR. Като се има предвид, че Институтът е бил и бенефициер на финансиране по втори договор за научни изследвания, Комисията е приспаднала тази сума от плащанията, дължими на Института във връзка с този договор.

8. На 27 юли 2004 г. Институтът уведомява Комисията, че не е съгласен с позицията, която Комисията е заела по въпроса. Институтът отново му предостави копия от всички съответни декларации за разходи.

9. На 21 август 2004 г. координаторът на проекта изпраща на Комисията факс, в който подробно обяснява позицията на Института. Той поиска от Комисията да направи преоценка на ситуацията. Той приложи копия от всички декларации за разходи по първия договор за научни изследвания. Комисията не отговори на този факс.

10. На 30 септември 2004 г. Институтът изпраща официално искане за плащане до Комисията. На 20 октомври 2004 г. Комисията отхвърля официалното искане за плащане.

11. На 25 ноември 2004 г. координаторът на проекта уведомява Комисията, че не е съгласен с позицията на Комисията. Той заяви, че е представил „липсващите“ декларации за разходи и поиска неизплатеното плащане да бъде извършено. Той също така поиска информация за всички възможни процедури за обжалване. На 29 ноември 2004 г. Комисията изпрати писмо до Института, в което го информира, че няма да „възобновява“ първия договор за научни изследвания. Тя не е предоставила никаква информация за възможни процедури по обжалване.

12. Институтът изпрати писмо до Генералния секретариат на Комисията на 1 декември 2005 г., с което го информира за въпроса. Генералният секретариат отговори на 21 декември 2005 г., като заяви, че не е подходящата служба за разглеждане на въпроса и препрати кореспонденцията на компетентната служба. Компетентната служба (която е същата служба, която е отговорила на Института на 29 ноември 2004 г.) отново отхвърля искането за плащане, освен ако Институтът не представи доказателства, че декларациите за разходи действително са били изпратени на Комисията на 18 юли 1999 г. или на 30 октомври 2001 г. На 10 март 2006 г. жалбоподателят отново представи на Комисията декларациите за разходите.

13. На 25 май 2006 г. Комисията уведоми жалбоподателя, че не е успял да докаже, че е изпратил докладите през ноември 2001 г., и потвърди позицията си, че договорът остава приключен.

ПРЕДМЕТ НА ЗАПИТВАНЕТО

14. Омбудсманът разбра, че жалбоподателите твърдят в обобщение, че Европейската комисия:

- неправилно е отказал да одобри декларациите за разходи, представени от Института, и впоследствие неправилно е отказал да извърши плащания, за които жалбоподателите твърдят, че са дължими съгласно разпоредбите на първия договор за научни изследвания;
- не е посочила достатъчно мотиви за решенията си за забавяне и отказ на плащания, дължими съгласно първия договор за научни изследвания;
- не е предоставил на Института информация във връзка с евентуални процедури по обжалване;
- не е отговорил своевременно на запитванията на жалбоподателя.

15. Омбудсманът разбра, че жалбоподателите твърдят в обобщение, че Комисията следва:

- да изпълни ангажиментите си по отношение на първия договор за научни изследвания, като изплати на Института 67 404 EUR;
- да оттегли решението си за възстановяване във връзка с втория договор за научни изследвания и да върне на Института възстановената сума в размер на 29 428,32 EUR.

ЗАПИТВАНЕТО

16. Омбудсманът получи жалбата (от 21 ноември 2006 г.) на 18 декември 2006 г. На 10 януари 2007 г. омбудсманът започна проверка на жалбата и поиска от Комисията да представи становище до 30 април 2007 г. На 7 май 2007 г. Комисията изпрати своето становище, което беше препратено на жалбоподателите на 9 май 2007 г. с искане за представяне на мнения до 30 юни 2007 г. Забележките на жалбоподателите бяха получени от омбудсмана на 10 октомври 2007 г. На 25 април 2008 г. омбудсманът направи предложение за приятелско решение и поиска от Комисията да му отговори до 30 юни 2008 г. На 17 юли 2008 г. Комисията отговори на предложението за приятелско решение. На 22 юли 2008 г. омбудсманът препрати отговора на жалбоподателите с искане за представяне на забележки до 30 септември 2008 г. На 8 октомври 2008 г. омбудсманът уважи искането на жалбоподателите за удължаване на крайния срок до 15 ноември 2008 г. На 3 ноември 2008 г. жалбоподателите представиха коментари във връзка с отговора на Комисията на предложението за приятелско решение.

АНАЛИЗ И ЗАКЛЮЧЕНИЯ НА ОМБУДСМАНА

Предварителни бележки

17. Първото и второто твърдение, както и двете твърдения, са тясно свързани. Следователно за по-голяма яснота Омбудсманът счита за необходимо да разгледа заедно първото и второто твърдение на жалбоподателите и свързаните с тях твърдения.

А. Обявления, че Комисията неправилно е отказала да одобри декларациите за разходи и не е мотивирала в достатъчна степен решенията си за забавяне и отказ

на плащания, както и свързаните с тях искания *Доводи, представени на омбудсмана*

18. Жалбоподателите заявиха, че до октомври 2001 г. Институтът е предоставил всички съответни научни и финансови доклади, изисквани съгласно договора.

19. Институтът многократно е осъществявал контакти по електронна поща и по телефона с Комисията след 10 ноември 2003 г. (датата, на която Комисията е изпратила официалното писмо с искане за „липсващи декларации за разходи“). Според жалбоподателите обаче, въпреки многократните съобщения с Института, Комисията не е информирала последния, че липсва допълнителна информация. Следователно Институтът не е знаел, че декларациите за разходи, за които той разбира, че са били представени още през 2001 г., всъщност липсват.

20. Жалбоподателите заявиха, че въпреки липсата на отговор на официалното известие на Комисията от 10 ноември 2003 г. относно липсващите декларации за разходи, Институтът е направил много опити да определи каква информация липсва. Жалбоподателите бяха на мнение, че макар забавянето в предоставянето на декларации за разходи да може да обоснове забавяне на плащането на средствата (до представянето на декларациите за разходи), това забавяне не следва да оправдава изцяло удържането на плащанията.

21. Жалбоподателите заявиха, че независимо от факта, че отказът за плащане противоречи на договорното право, той е в противоречие и със собствения Кодекс за добро поведение на администрацията на Комисията, който гласи, че прилагането на Кодекса никога не следва да води до налагане на административна или бюджетна тежест, която е непропорционална на очакваната полза. Освен това жалбоподателите заявиха, че подобна позиция противоречи на член 6, параграф 1 от Европейския кодекс за добро поведение на администрацията, който гласи, че при вземането на решения длъжностните лица гарантират, че предприетите мерки са пропорционални на преследваната цел.

22. В становището си Комисията посочва, че позицията ѝ е в пълно съгласие с член 21, параграф 4 от Общите условия към договора, който гласи следното:

„ Комисията може да реши да не взема предвид никакви допълнителни разходи или да не извършва по-нататъшно възстановяване след едномесечно писмено предизвестие за неполучаване на окончателните отчети за разходите .“

23. Комисията заключава, че следователно не е отказала погрешно да одобри декларациите за разходи и не е отказала погрешно да извърши последващото плащане. Комисията обясни, че е приложила договора, подписан от Института и Комисията. По този начин Комисията посочва, че не е нарушила Кодекса за добро поведение на администрацията.

24. Що се отнася до това дали Комисията е нарушила Европейския кодекс за добро

поведение на администрацията, в който се посочва, че взетите от длъжностните лица мерки трябва да бъдат пропорционални на преследваната цел, Комисията посочва, че е приложила договора между Института и Комисията. Комисията стигна до заключението, че по този начин тя не е нарушила Кодекса за добро поведение на администрацията.

25. Що се отнася до твърдението, че Комисията не е мотивирала в достатъчна степен решенията си да забави и откаже плащанията, дължими по силата на първия договор за научни изследвания, Комисията обяснява, че плащанията са били отказани, тъй като Институтът не е представил декларациите за разходите в сроковете, посочени в договора. Комисията посочва, че това е ясно посочено в нейната кореспонденция, приложена към становището.

26. В отговор на доводите, изложени от Комисията в нейното становище, жалбоподателите посочват, че в становището си Комисията не е разгледала доводите им относно непропорционалния характер на наложената санкция. В това отношение жалбоподателите посочиха, че всички технически цели на проекта са били постигнати — всъщност те са били надхвърлени. Всички научни доклади са представени правилно. Жалбоподателите също така посочиха, че всички декларации за разходи са били представени преди или след крайния срок (в зависимост от гледната точка). Те отбелязаха, че твърдяната от Комисията простъпка е свързана с липсата на доказателства, че предполагаемите „липсващи“ декларации за разходи са били представени навреме. Жалбоподателите също така отбелязаха, че Институтът е изпълнил всички свои задължения въпреки изключително трудните пречки, създадени от Комисията, като например, когато е пренебрегнал кореспонденцията, или е закъснял при отговарянето и извършването на плащанията.

Предварителна оценка на Омбудсмана, водеща до приятелско предложение за решение

27. Комисията наложи на Института обща санкция в размер на 96 873 EUR в резултат на непредоставянето на липсващите декларации за разходи от страна на жалбоподателя в срока, посочен в писмото на Комисията от 10 ноември 2003 г. (1).

28. Не беше оспорено, че жалбоподателят е представил „липсващите“ декларации за разходите най-късно до август 2004 г. Съществеността на тези декларации за разходи не е поставена под въпрос от Комисията. Не се оспорва, че всички технически цели на проекта са били постигнати. В обобщение, единствената причина, поради която Комисията се позовава на отхвърлянето на декларациите за разходи, представени през август 2004 г., е фактът, че те са получени от Комисията след крайния срок, посочен в писмото до Института от 10 ноември 2003 г.

29. В становището си до омбудсмана Комисията заяви, че решението ѝ да издаде нареждане за събиране на вземания и да откаже всички допълнителни плащания е в съответствие с член 21, параграф 4 от общите условия. Омбудсманът отбеляза, че член 21, параграф 4 от Общите условия на договора гласи следното:

„Комисията може да реши да не взема предвид каквито и да било допълнителни разходи или да не извършва по-нататъшно възстановяване след едномесечно писмено предизвестие за неполучаване на окончателните декларации за разходите“ (курсивът е добавен от омбудсмана).

Член 21, параграф 4 предоставя на Комисията договорно право да не взема предвид никакви допълнителни декларации за разходи или да не извършва по-нататъшно възстановяване след едномесечно писмено предизвестие за неполучаване на окончателните декларации за разходи. Омбудсманът обаче отбеляза, че наличието на договорно право не предполага задължение за упражняване на това право. Всъщност член 21, параграф 4 не *изисква от* Комисията да не взема предвид никакви допълнителни разходи или да не извършва по-нататъшно възстановяване, след като е изпратила писмено едномесечно предизвестие относно неполучаването на окончателните отчети за разходите. По-скоро Комисията има право на преценка дали действително упражнява това договорно право.

30. Обхватът на свободата на преценка на Комисията съгласно член 21, параграф 4 от общите условия ще се определя от приложимите правни норми, включително правилата, определени във Финансовия регламент (2) и правилата за неговото прилагане (3). Освен това при упражняване на правото си на преценка Комисията следва също така да вземе предвид принципите на добра администрация и общите принципи на европейското право.

31. Принципът на пропорционалност е отдавна установен общ принцип на европейското право (4). Съгласно установената съдебна практика на съдилищата на Общността принципът на пропорционалност изисква мерките, приети от институцията на Общността, да не надхвърлят границите на това, което е подходящо и необходимо за постигане на легитимните ѝ цели, и че когато има избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до най-малко обременяващите мерки, а причинените неудобства не трябва да са несъразмерни с преследваните цели (5).

32. Финансовият регламент и правилата за неговото прилагане изискват също така институциите на Общността да спазват принципа на пропорционалност при налагането на административни и финансови санкции. Омбудсманът припомня, че в контекста на безвъзмездните средства, например в член 103 от Финансовия регламент се посочва, че:

„Когато процедурата за възлагане или изпълнението на поръчката е опорочена от съществени грешки или нередности или от измама, институциите спират изпълнението на договора.

Когато такива грешки, нередности или измами се дължат на изпълнителя, институциите могат освен това да откажат да извършат плащания или да възстановят вече изплатени суми пропорционално на сериозността на грешките, нередностите или измамите“ (подчертаването е добавено).

Член 114, параграф 3 от Финансовия регламент гласи, че:

„Административни и финансови санкции с ефективен, пропорционален и възпиращ характер могат да бъдат налагани от разпоредителя с бюджетни кредити, както е предвидено в членове 93—96 и в правилата за прилагане, отнасящи се до тези членове, на заявители, които са изключени съгласно параграф 2 “ (подчертаването е добавено).

33. Омбудсманът се съгласи, че в интерес на добрата администрация Комисията има право да налага срокове за представяне на декларации за разходи в контекста на изследователски програми, финансирани от Общността. Омбудсманът също така се съгласи, че Комисията може да има право да налага определени санкции за късното представяне на такива документи.

34. Въпреки това, въпреки че Комисията може да има право да налага определени санкции за закъснялото представяне на документи, тези санкции трябва най-малкото да са съвместими с принципа на пропорционалност. Принципът на пропорционалност изисква мерките, приети от институцията на Общността, *да не надхвърлят границите на* това, което е подходящо и необходимо за постигане на легитимните ѝ цели. Когато има избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до *най-малко обременяващата мярка*.

35. Омбудсманът насочи вниманието на Комисията към съответната съдебна практика, по-специално *The Queen, ex parte E. D. & F. Man (Sugar) Ltd срещу Intervention Board for Agricultural Produce (IBAP)*, където Съдът постанови, че:

„ (...) автоматичното отнемане на цялата гаранция в случай на нарушение, значително по-малко тежко от неизпълнението на основното задължение, което самата гаранция има за цел да гарантира, трябва да се счита за твърде драстична санкция по отношение на функцията на лицензията за износ да гарантира доброто управление на въпросния пазар “ (подчертаването е добавено) (6) .

36. С оглед на горепосочените обстоятелства, и по-специално размера на санкцията (96 873 EUR), в сравнение с общите разходи (127 404 EUR), омбудсманът счете наложената от Комисията санкция за явно непропорционална.

37. За да оцени подходящото равнище за всяка подобна санкция, омбудсманът счита, че е необходимо да се вземат предвид специфичните характеристики на договора, по-специално размерът на договора, както и дали другата страна е изпълнила всички свои други задължения по договора.

38. Що се отнася до въпроса дали Институтът е изпълнил другите си задължения по договора, Омбудсманът отбеляза, че Комисията не е поставила под въпрос качеството на извършеното изследване, нито съществеността на декларациите за разходи, представени през август 2004 г. Всъщност изглежда, че единствената причина, поради която Комисията се позовава на отказа да извърши допълнителни плащания и да издаде

нареждането за възстановяване, е фактът, че декларациите за разходи са получени от нейните служби след крайния срок, посочен в писмото до Института от 10 ноември 2003 г.

39. Накрая Омбудсманът отбеляза, че в член 87, параграф 1 от Правилата за прилагане на Финансовия регламент се посочва, че:

„Отговорният разпоредител с бюджетни кредити може да се откаже от събирането на цялото или на част от установено вземане (...), когато събирането е несъвместимо с принципа на пропорционалност“ (подчертаването е добавено).

40. С оглед на изложените по-горе заключения предварителното заключение на Омбудсмана беше, че може да е имало случай на лошо администриране от страна на Комисията. Член 3, параграф 5 от Устава на Европейския омбудсман гласи, че *„[а] доколкото е възможно, омбудсманът търси решение със съответната институция или орган за отстраняване на случаите на лошо администриране и удовлетворяване на жалбата.“* Следователно омбудсманът направи следното предложение за приятелско решение.

„Комисията следва да обмисли отмяната или отмяната на нареждането за възстановяване във връзка с втория договор за научни изследвания. Комисията следва също така да обмисли извършването на плащане към Института за непогасените суми, поискани във финансовите отчети за третия и четвъртия период, след като е извършила съществена проверка на представените декларации за разходи.“

Аргументите, представени на омбудсмана след неговото приятелско предложение за решение

41. В отговора си Комисията заявява, че не е съгласна, че упражняването на договорните му права спрямо Института представлява „наказание“. Тя отбеляза, че съгласно Финансовия регламент и правилата за прилагане „наказанието“ е санкция, която произтича от регулаторни разпоредби или договорни разпоредби (ликвидирани обезщетения). Тъй като в договора не е предвидено „наказание“ за закъсняло представяне на документи, Комисията няма право да налага договорна санкция за закъснялото представяне на документи. Поради това Комисията твърди, че не може да се съгласи с позицията на омбудсмана, че размерът на санкцията е явно непропорционален само защото според нея не е наложена санкция.

42. Въпреки това, с оглед на факта, че член 20, параграф 5 от общото условие се отнася само до „декларации за окончателни разходи“, Комисията е готова да приеме частично предложението за приятелско решение. Накратко, Комисията е готова да разгледа декларациите за разходите за третата отчетна година, представени в рамките на първия договор за научни изследвания. Комисията обаче поддържа становището си по отношение на декларациите за разходите за четвъртия (и окончателния) отчетен период и няма да ги вземе предвид.

43. Следователно декларациите за разходите, които ще бъдат взети предвид, са:

Отчетен период 1 (представен за първи път през 1999 г.) — 4 703 EUR

Отчетен период 2 (представен за първи път през 1999 г.) — 25 929 EUR

Отчетен период 3 (представен през 2004 г.) — 57 363 EUR

44. Общата сума, която трябва да бъде платена, а именно 87 995 EUR, ще бъде намалена с 3 781 EUR, за да се вземе предвид член 14, параграф 3 от общите условия, който ограничава прехвърлянията между разходните категории до 20 % от първоначално разпределените средства. Това означава, че Комисията е готова да плати допълнителна сума в размер на 53 705,32 EUR, което според Комисията свежда общата сума, която ще бъде изплатена по първия договор за научни изследвания, на 84 277 EUR (7).

45. Комисията също така отбелязва, че когато през 2003 г. жалбоподателите са представили повторно декларациите за разходи за периоди 1 и 2, декларираните суми са били по-високи от разходите, представени през 1999 г. Разликата възлиза на 1 896 EUR. Тази сума не е включена в сумите, посочени в точка 43 по-горе.

46. В становището си жалбоподателите заявяват, че Институтът приема предложението на Комисията за уреждане на въпроса, като плаща на Института 53 705,32 EUR. Институтът оценява факта, че Комисията е възобновила преписката и поне частично се е съгласила да приеме предложението на Омбудсмана за приятелско решение. Жалбоподателите благодариха на омбудсмана за подкрепата на Института и за това, че е направил предложението за приятелско решение.

Оценка на Омбудсмана след неговото приятелско предложение за решение

47. Омбудсманът отбелязва, че Комисията частично се е съгласила с предложението на Омбудсмана за приятелско решение. Жалбоподателите са приели предложението на Комисията. Като такъв омбудсманът счита, че не са обосновани допълнителни проверки във връзка с първото и второто твърдение и свързаните с тях искания.

Б. Обявяване, че Комисията не е предоставила на Института информация във връзка с евентуални процедури за обжалване *Доводи, представени на Омбудсмана*

48. На 25 ноември 2004 г. жалбоподателите в кореспонденцията си с Комисията поискаха информация относно всички възможни процедури за обжалване. Комисията не предостави исканата информация в отговора си от 29 ноември 2004 г.

49. В становището си до Омбудсмана Комисията призна, че не е предоставила информация относно възможните процедури за обжалване и се извини за този надзор.

Оценка на Омбудсмана

50. Омбудсманът счита, че е важно заинтересованите страни да бъдат информирани за процедурите за обжалване, които са им достъпни, особено в отговор на конкретни искания за информация във връзка с такива процедури по обжалване. Комисията обаче признава грешката си в настоящия случай и се извинява за нея. Въз основа на това омбудсманът предполага, че Комисията ще се стреми да избегне подобни грешки в бъдеще. Поради това Омбудсманът счита, че по-нататъшните запитвания не са оправдани във връзка с това твърдение.

В. твърдение, че Комисията не е отговорила своевременно на разследванията на жалбоподателя , представени на Омбудсмана

51. В становището си до Омбудсмана Комисията признава, че са настъпили закъснения при отговора на писмо от 12 ноември 1999 г. и на факс от 21 август 2004 г. Той се извини за тези закъснения. Тя също така посочи, че във всички останали случаи е реагирала бързо.

Оценка на Омбудсмана

52. Омбудсманът счита, че е важно да се реагира бързо на кореспонденцията. Комисията обаче признава грешката си в настоящия случай и се извинява за нея. Въз основа на това омбудсманът предполага, че Комисията ще се стреми да избегне подобни грешки в бъдеще. Поради това Омбудсманът счита, че по-нататъшните запитвания не са оправдани във връзка с това твърдение.

Г. Заключение

Въз основа на своите проверки по тази жалба омбудсманът отбелязва, че Комисията частично се е съгласила с предложението на Омбудсмана за приятелско решение. Жалбоподателите са приели предложението на Комисията. Като такъв омбудсманът счита, че не са обосновани допълнителни проверки във връзка с първото и второто твърдение и свързаните с тях искания. По-нататъшните запитвания не са оправдани по отношение на третото и четвъртото твърдение. Поради това омбудсманът приключва случая.

Жалбоподателите и Комисията ще бъдат информирани за това решение.

П. Никифорос Диамандурос

Съставено в Страсбург на 5 декември 2008 година.

(1) Твърди се, че общите неплатени разходи възлизат на 96 873 EUR (т.е. 57 363 EUR за третия период, 37 512 EUR за последния период и още 1 998 EUR за първия и втория

период).

(2) Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета от 25 юни 2002 г. относно Финансовия регламент, приложим за общия бюджет на Европейските общности, ОВ L 248, 16.9.2002 г., стр. 1—48.

(3) Регламент (ЕО, Евратом) № 2342/2002 на Комисията от 23 декември 2002 г. относно определянето на подробни правила за прилагането на Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета относно Финансовия регламент, приложим за общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 357, 31.12.2002 г., стр. 1—71).

(4) Дело 11/70, *Handelsgesellschaft mbH срещу Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel* [1970] ECR 1125. Вж. също член 5 от Договора за Европейския съюз.

(5) Вж. например Дело 15/83 *Denkavit Nederland* [1984] ECR 2171, параграф 25; Дело T-260/94 *Air Inter срещу Комисията* [1997] ECR II-997, параграф 144; Дело T-216/96 *Conserve Italia Soc. Coop. arl, срещу Комисията* , [1999] ECR II-3139, точка 101; Дело T-186/00 *Conserve Italia Soc. Coop. rl, срещу Комисията* , [2003] ECR II-719, точка 83; Дело T-306/00 *Conserve Italia Soc. Coop. rl/Комисия* , Recueil, стр. II-5705, точка 127. Вж. също член 6, параграф 1 от Европейския кодекс за добро поведение на администрацията.

(6) Дело 181/84, *The Queen, ex parte E. D. & F. Man (Sugar) Ltd срещу Intervention Board for Agricultural Produce (IBAP)* [1985] ECR, 2889, точка 29—30. Вж. също дело C-161/96, *Südzucker Mannheim/Ochsenfurt AG u Hauptzollamt Mannheim* , [1998] ECR I-281, точки 25, 30 и 31; Дело T-340/99, *Arne Mathisen AS, установено в Værøy (Норвегия) срещу Съвета* , [2002] ECR II-2905, параграфи 106 и 126; Дело T-199/99, *Sgaravatti Mediterranea Srl, срещу Комисията* , [2002] ECR II-3731, параграф 120; Съединени дела T-141/99, T-142/99, T-150/99 и T-151/99, *Vela Srl, срещу Комисията* , [2002] ECR II-4547, параграф 395; Дело T-33/02, *Britannia Alloys & Chemicals Ltd/Комисия* , [2005] ECR II-4973, параграф 26; и дело *Maas/Bundesanstalt für Landwirtschaftliche Marktordnung (21/85* , Recueil, стр. 3537, точка 23).

(7) Омбудсманът отбелязва, че жалбоподателят действително е получил 4 704,58 EUR и 25 868,10 EUR съответно за първия и втория отчетен период. Тъй като Комисията е готова да плати допълнителна сума в размер на 53 705,32 EUR, общата сума, изплатена на Института, ще бъде 84 278 EUR.